TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. liepos 5 d. *

Byloje C-255/05

dėl pagal EB 226 straipsnį 2005 m. birželio 16 d. pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo,

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama M. Konstantinidis, padedamo advokatų F. Louis ir A. Capobianco, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Italijos Respubliką, atstovaujamą I. M. Braguglia, padedamo *avvocato dello Stato* M. Fiorilli, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

* Proceso kalba: italų.

palaikomą

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos T. Harris, padedamo baristerio J. Maurici,

į bylą įstojusios šalies,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai P. Kūris, J. Makarczyk (pranešėjas), L. Bay Larsen ir J.-C. Bonichot,

generalinis advokatas M. Poiares Maduro,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo pripažinti, kad:

— prieš išduodama leidimą statyti bendrovės *ASM Brescia SpA* deginimo įrenginio, kuriam taikomas 1985 m. birželio 27 d. Tarybos direktyvos 85/337/EEB dėl tam tikrų valstybės ir privačių projektų poveikio aplinkai vertinimo (OL L 175, p. 40), iš dalies pakeistos 1997 m. kovo 3 d. Tarybos direktyva 97/11/EB (OL L 73, p. 5, toliau – Direktyva 85/337), I priedas, „trečią liniją" (toliau – deginimo įrenginio trečia linija), netaikiusi šiam projektui šios direktyvos 5–10 straipsniuose numatytos poveikio aplinkai vertinimo procedūros ir

— nesuteikusi visuomenei galimybės vienoje arba keliose jai prieinamose vietose per pakankamai ilgą laiką iš anksto susipažinti su paraiška dėl leidimo eksploatuoti deginimo įrenginio trečią liniją, kad prieš kompetentingai institucijai priimant sprendimą ji galėtų pareikšti savo pastabas, ir nesuteikusi visuomenei galimybės susipažinti su sprendimu dėl šios paraiškos bei leidimo kopija,

Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 1 dalį bei pagal 2000 m. gruodžio 4 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/76/EB dėl atliekų deginimo (OL L 332, p. 91) 12 straipsnio 1 dalį.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

Direktyva 75/442/EEB

2 1975 m. liepos 15 d. Tarybos direktyvos dėl atliekų (OL L 194, p. 39), iš dalies pakeistos 1996 m. gegužės 24 d. Komisijos sprendimu 96/350/EB (OL L 135, p. 32, toliau – Direktyva 75/442) 1 straipsnis suformuluotas taip:

„Šioje direktyvoje:

a) „atliekos“ reiškia medžiagą ar daiktą, patenkantį į I priedo kategorijas, kurias atliekų turėtojas šalina, ketina arba privalo šalinti.

<...>

d) „tvarkymas“ reiškia atliekų surinkimą, vežimą, panaudojimą ir šalinimą, įskaitant šių operacijų priežiūrą ir vėlesnę šalinimo vietų priežiūrą;

e) „šalinimas“ reiškia bet kurią operaciją, išvardytą II priedo A dalyje;

f) „panaudojimas“ reiškia bet kurią operaciją, išvardytą II priedo B dalyje;

<...>“

3 Pagal šios direktyvos 4 straipsnį:

„Valstybės narės imasi būtinų priemonių užtikrinti, kad atliekos būtų panaudotos ar pašalintos nesukeliant pavojaus žmonėms ir nenaudojant procesų ar būdų, galinčių pakenkti aplinkai, konkrečiai:

— nesukeliant pavojaus vandeniui, orui, dirvožemiui, augalams ir gyvūnams,

— nesukeliant triukšmo ar kvapų,

— nedarant neigiamo poveikio kraštovaizdžiui ar ypatingai svarbioms vietovėms.

— <...>“

4 Pagal šios direktyvos 9 straipsnio 1 dalį:

„Kad galėtų įgyvendinti 4, 5 ir 7 straipsnius, bet kuri įmonė ar ūkio subjektas, vykdantis II priedo A dalyje numatytas operacijas, turi gauti atitinkamą 6 straipsnyje minimos atsakingos institucijos leidimą.

<...>“

5 Pagal šios direktyvos 10 straipsnį:

„Pagal 4 straipsnį bet kuri II priedo B dalyje nurodytas operacijas vykdanti įmonė ar kiti ūkio subjektai privalo gauti leidimą.“

6 Direktyvos 75/442 11 straipsnio 1 dalis numato, kad:

„Nepažeidžiant <...> Direktyvos 78/319/EEB <...>, reikalavimo gauti leidimą, kaip numatyta 9 ar 10 straipsniuose, galima netaikyti:

<...>

b) įmonėms ar kitiems ūkio subjektams, panaudojantiems atliekas.

Ši išimtis galioja tik tuomet:

— jei atsakingos institucijos yra priėmusios kiekvienai veiklos rūšiai bendrąsias taisykles, nustatančias atliekų rūšis ir kiekius bei sąlygas, kai minimai veiklai gali būti netaikomas reikalavimas gauti leidimą

ir

— jei atliekų rūšys arba kiekiai bei jų šalinimo ar panaudojimo būdai atitinka 4 straipsnyje numatytas sąlygas.“

7 Direktyvos 75/442 II priedo A dalis „Šalinimo būdai“ numato šalinimo būdus, išvardytus tokia seka, kokia jie yra vykdomi. Joje nurodyta, kad pagal šios direktyvos 4 straipsnį atliekos turi būti šalinamos nesukeliant pavojaus žmonių sveikatai ir nenaudojant procesų ar metodų, galinčių pakenkti aplinkai.

8 Šios direktyvos II priedo B dalis „Atliekų naudojimo būdai“ numato atliekų naudojimo būdus, išvardytus tokia seka, kokia jie yra vykdomi. Joje taip pat nurodyta, kad pagal tos pačios direktyvos 4 straipsnį atliekos turi būti naudojamos nesukeliant pavojaus žmonių sveikatai ir nenaudojant procesų ar būdų, galinčių pakenkti aplinkai.

Direktyva 85/337

9 Direktyvos 85/337 1 straipsnio 2 ir 3 dalys numato:

„2. Šioje direktyvoje:

„projektas“ reiškia:

— statybos darbus bei kitų objektų ar veiklos planų įgyvendinimą,

— kitokį įsikišimą į natūralią aplinką ir gamtovaizdį, įskaitant mineralinių išteklių gavybą;

„užsakovas“ reiškia:

pareiškėją, prašantį leidimo vykdyti privatų projektą, arba valstybės instituciją, kuri projektą inicijuoja;

„leidimas vykdyti planuojamą veiklą“ reiškia:

kompetentingos institucijos sprendimą, kuris suteikia užsakovui teisę įgyvendinti projektą.

3. Kompetentinga institucija ar institucijos – tai institucija ar institucijos, kurias valstybės narės paskiria atsakingomis už šios direktyvos numatytų pareigų vykdymą.“ (Pataisytas vertimas)

10 Šios direktyvos 2 straipsnio 1 ir 2 dalys bei 3 dalies pirmoji pastraipa nustato:

„1. Valstybės narės imasi visų priemonių, reikalingų užtikrinti, jog prieš išduodant leidimą vykdyti projektus, kurie gali daryti reikšmingą poveikį aplinkai, be kita ko, dėl pobūdžio, savo masto ar vietos, bus reikalaujama leidimo vykdyti planuojamą veiklą ir poveikio aplinkai vertinimo. Tokie projektai apibrėžti 4 straipsnyje.

2. Poveikio aplinkai vertinimas gali būti integruotas į valstybių narių galiojančias leidimo vykdyti projektus išdavimo procedūras arba, jei taip nėra, į kitas procedūras arba į procedūras, kurios bus nustatytos siekiant įgyvendinti šios direktyvos tikslus.

<...>

3. Nepažeisdamos 7 straipsnio, valstybės narės gali išimtiniais atvejais netaikyti šios direktyvos nuostatų konkretiems projektams ar jų dalims.“ (Pataisytas vertimas)

11 Šios direktyvos 3 straipsnis nurodo:

„Vertinant poveikį aplinkai pagal 4–11 straipsnių nuostatas ir kiekvienu konkrečiu atveju nustatomas, apibūdinamas ir įvertinamas tiesioginis ir netiesioginis projekto poveikis šiems veiksniams:

— žmonėms, gyvūnijai ir augmenijai,

— dirvožemiui, vandeniui, orui, klimatui ir kraštovaizdžiui,

— materialinėms vertybėms ir kultūros paveldui,

— pirmoje, antroje ir trečioje įtraukose išvardintų veiksnių sąveikai."

12 Šios direktyvos 4 straipsnio 1 dalis numato:

„Remiantis 2 straipsnio 3 dalimi, I priede išvardyti projektai turi būti vertinami pagal 5–10 straipsnių nuostatas."

13 Direktyvos 85/337 I priedo 10 punkte išvardyti atliekų šalinimo įrenginiai, skirti nepavojingoms atliekoms deginti ar chemiškai apdoroti, kaip nurodyta Direktyvos 75/442, II priedo A dalies D9 punkte, kurių galingumas viršija 100 t per dieną.

Direktyva 2000/76

14 Pagal Direktyvos 2000/76 3 straipsnio 12 punktą, šioje direktyvoje:

„Leidimas“ – tai raštiškas kompetentingos institucijos sprendimas (arba keletas tokių sprendimų), suteikiantis leidimą vykdyti gamykloje veiklą laikantis tam tikrų sąlygų, atitinkančių visus šios direktyvos reikalavimus. Leidimas gali būti išduotas vienai arba kelioms įmonėms ar įmonės dalims, esančioms toje pačioje vietoje ir eksploatuojamoms to paties operatoriaus.“

15 Šios direktyvos 4 straipsnio 1 dalis suformuluota taip:

„Nepažeidžiant Direktyvos 75/442/EEB 11 straipsnio ir Direktyvos 91/689/EEB 3 straipsnio nuostatų, atliekų deginimo arba bendro atliekų deginimo įmonė negali dirbti negavusi leidimo užsiimti šia veikla.“

16 Direktyvos 2000/76 12 straipsnio 1 punktas, skirtas informacijos prieinamumui ir visuomenės dalyvavimui, suformuluotas taip:

„Nepažeidžiant Tarybos direktyvos 90/313/EEB ir Direktyvos 96/61/EB, paraiškas dėl naujų leidimų steigti atliekų deginimo ir bendro atliekų deginimo įmones, tam tikrą laiką galima gauti vienoje arba keliose visuomenei prieinamose vietose, pvz., vietinės valdžios įstaigose, kad prieš kompetentingai institucijai priimant sprendimą ji galėtų pareikšti savo pastabas. Visuomenė turi teisę susipažinti su kompetentingos institucijos sprendimu, įskaitant bent jau leidimo kopija su visais vėlesniais pakeitimais."

Nacionalinės teisės aktai

17 1986 m. liepos 8 d. Įstatymo Nr. 349 dėl Aplinkos ministerijos įsteigimo (1986 m. liepos 15 d. GURI Nr. 59) 6 straipsnis perkėlė į Italijos teisę Direktyvą 85/337. Po to 1994 m. vasario 22 d. Įstatymo Nr. 146 dėl poveikio aplinkai vertinimo nuostatų (1994 m. kovo 4 d. GURI Nr. 52 paprastas priedas) 40 straipsniu Italijos vyriausybė buvo įpareigota aiškiu orientavimo ir koordinavimo aktu apibrėžti šios direktyvos II priede nurodytų projektų poveikio aplinkai vertinimo procedūros sąlygas, kriterijus ir techninius standartus.

18 1996 m. balandžio 12 d. Respublikos Prezidento dekreto „Orientavimo ir koordinavimo aktas, priimtas įgyvendinant 1994 m. vasario 22 d. Įstatymo Nr. 146

dėl poveikio aplinkai vertinimo nuostatų 40 straipsnio 1 dalį“ (GURI Nr. 210, p. 28, toliau – DPR), 1 straipsnio 3 dalies nurodo:

„A priede minimiems projektams taikoma poveikio aplinkai vertinimo procedūra.“

19 1999 m. rugsėjo 3 d. Ministrų Tarybos Pirmininko dekreto „Orientavimo ir koordinavimo aktas, iš dalies pakeičiantis bei papildantis ankstesnį orientavimo ir koordinavimo aktą, įgyvendinant 1994 m. vasario 22 d. Įstatymo Nr. 146 dėl poveikio aplinkai vertinimo nuostatų 40 straipsnio 1 dalį“ (1999 m. gruodžio 27 d. GURI Nr. 302, p. 17, toliau – DPCM), 3 straipsnio 1 dalis, iš dalies pakeičianti pirmąją DPR A priedo redakciją, išdėstyta taip:

„1996 m. balandžio 12 d. DPR A priedo i ir l punktai <...> pakeičiami šiais punktais:

i) Pavojingų atliekų šalinimo ir panaudojimo įrenginiai, veikiantys 1997 m. vasario 5 d. Įstatyminio dekreto Nr. 22 (1997 m. vasario 15 d. GURI Nr. 38, toliau – įstatyminis dekretas) B ir C priedų R1–R9 punktuose išvardytais būdais, išskyrus panaudojimo įrenginius, kuriems pagal šio įstatyminio dekreto 31 ir 33 punktus taikoma supaprastinta procedūra <...>.

l) Nepavojingų atliekų šalinimo ir panaudojimo įrenginiai, kurie veikia (įstatyminio dekreto) B priedo D2 ir D8–D11 punktuose bei C priedo R1–R9 punktuose

išvardytais deginimo arba perdirbimo būdais ir kurių galingumas viršija 100 t per dieną, išskyrus panaudojimo įrenginius, kuriems pagal šio įstatyminio dekreto 31 ir 33 punktus taikomos supaprastintos procedūros <...>".

20 Įstatyminio dekreto nuostatos, apibūdinančios atliekų požymius ir veiklą, kuriai gali būti taikoma supaprastinta procedūra, buvo priimtos siekiant perkelti Direktyvos 75/442 11 straipsnį.

21 Iš Įstatyminio dekreto 33 straipsnio 1 dalies matyti, kad su sąlyga, jog bus laikomasi tam tikrų techninių normų, atliekų panaudojimo veiklą galima pradėti pasibaigus 90 dienų terminui nuo pranešimo apie šios veiklos pradžią pagal teritoriją kompetentingai provincijai.

22 Šio dekreto 33 straipsnio 2 dalyje patikslintas pavojingų ir nepavojingų atliekų atžvilgiu taikomų techninių normų turinys.

23 Pagal šio įstatyminio dekreto 33 straipsnio 3 dalį provincija įtraukia į specialų registrą įmones, pranešusias apie veiklos pradžią, ir per 1 dalyje numatytą terminą savo iniciatyva patikrina, ar yra reikalaujamos sąlygos.

24 Galiausiai, iš įstatyminio dekreto 33 straipsnio 4 dalies matyti, kad, jei provincija nustato, jog 1 dalyje numatytų techninių normų ir sąlygų nesilaikyta, priima motyvuotą nutarimą uždrausti pradėti arba tęsti veiklą, jei suinteresuotasis asmuo per administracijos iš anksto nurodytą terminą nesiima priemonių, kad užtikrintų galiojančių įstatymų laikymąsi.

Ikiteisminė procedūra

25 2003 m. balandžio 28 d. laišku Komisija Italijos Respublikos paprašė pateikti informacijos apie Direktyvose 85/337 ir 2000/76 numatytų procedūrų taikymą deginimo įrenginio trečiai linijai.

26 Ši valstybė narė nurodė, pirma, kad ji netaikė poveikio aplinkai vertinimo procedūros deginimo įrenginio trečios linijos projektui, nes jam taikoma DPR, iš dalies pakeisto DPCM, A priedo 1 punkto išimtis, ir, antra, kad ji kelis kartus viešai skelbė projektą ir ėmėsi konsultavimosi priemonių pagal Direktyvos 2000/76 12 straipsnį.

27 Komisija, atsižvelgusi į šiuos Italijos Respublikos pateiktus atsakymus, kuriuos ji laikė nepakankamais, pradėjo ikiteisminę procedūrą, išsiųsdama 2003 m. gruodžio 19 d. oficialų įspėjimą.

28 2004 m. birželio 8 d. laišku Italijos kompetentingos institucijos pranešė apie deginimo įrenginio trečios linijos eksploatuotojo pageidavimą įvertinti šio įrenginio, kurį leista paleisti 2003 m. gruodžio mėnesį, poveikį aplinkai.

29 Po to 2004 m. liepos 9 d. pagrįstoje nuomonėje Komisija paragino Italijos Respubliką per du mėnesius nuo šios nuomonės gavimo dienos imtis priemonių, reikalingų įsipareigojimams pagal Direktyvą 85/337 įvykdyti.

30 2005 m. sausio 31 d. laišku Italijos Respublika patvirtino, kad deginimo įrenginio trečios linijos eksploatuotojas pateikė oficialų prašymą įvertinti poveikį aplinkai, kuris buvo paskelbtas 2004 m. gruodžio 11 dieną. Po to 2005 m. gegužės 3 d. laišku ji pateikė dokumentus apie vykdomos vertinimo procedūros progresą ir nurodė, kad artėjama prie pabaigos.

31 Manydama, kad Italijos vyriausybės laiškuose pateikta pozicija yra nepakankama, Komisija pagal EB 226 straipsnio antrąją pastraipą pareiškė šį ieškinį.

Dėl ieškinio

Dėl priimtinumo

Šalių argumentai

32 Italijos Respublika tvirtina, kad Komisijos ieškinys nepriimtinas, nes ji nėra suinteresuota pareikšti ieškinį. Iš tiesų, Komisija nebuvo suinteresuota reikalauti įvykdyti jau įvykdytą įsipareigojimą. Atlikus šio sprendimo 30 punkte primintomis sąlygomis pradėtą vertinimo procedūrą, 2005 m. birželio 3 d. buvo priimtas tarpžinybinis nutarimas, kurio pagrindu deginimo įrenginio trečia linija buvo įvertinta kaip atitinkanti aplinkos apsaugos reikalavimus, todėl pavėlavimas atlikti poveikio aplinkai vertinimą aplinkai nepadarė jokios žalos. Buvo susidariusi tik formaliai neteisėta padėtis, susijusi su neatliktu poveikio aplinkai vertinimu, tačiau ji buvo ištaisyta.

33 Be to, Italijos Respublika teigia, kad Komisija reikalauja įvykdyti nelogiškus įsipareigojimus ir taip viršija savo įgaliojimus, pažeisdama gero administravimo ir proporcingumo principus.

34 Komisija pastebi, kad šioje byloje ji išlaikė tiesioginį, specialų ir konkretų suinteresuotumą. Šiuo atžvilgiu, dėl suinteresuotumo pareikšti ieškinį dėl Direktyvos 85/337 pažeidimo, ji tvirtina, jog aplinkybė, kad kompetentingos institucijos įvertino deginimo įrenginio trečios linijos poveikį aplinkai, neturi reikšmės, nes šis vertinimas neatitinka direktyvos reikalavimų todėl, kad prieš duodant leidimą vykdyti projektus, kurie gali daryti reikšmingą poveikį aplinkai, be kita ko, dėl savo pobūdžio, masto ar vietos, šiems projektams reikia taikyti paraiškos išduoti leidimą vykdyti planuojamą veiklą nagrinėjimo ir poveikio vertinimo procedūrą.

35 Komisijos nuomone, vien deginimo įrenginio trečios linijos eksploatuotojo valia pateiktas prašymas įvertinti šio įrenginio poveikį aplinkai, nors šis įrenginys jau buvo pastatytas ir paleistas, neturi reikšmės, juolab kad prašymas įvertinti pateiktas tik 2004 m. gruodžio 7 d. ir įvertinimas buvo atliktas tik pasibaigus pagrįstoje nuomonėje numatytam terminui.

36 Be to, Komisija pastebi, kad iš Teisingumo Teismo praktikos aišku, jog, vykdydama savo kompetenciją pagal EB 226 straipsnį, Komisija neprivalo įrodyti turinti specialų suinteresuotumą pareikšti ieškinį.

Teisingumo Teismo vertinimas

37 Iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad, atsižvelgiant į Komisijos kompetenciją pagal EB 226 straipsnį, Komisijai nereikia įrodyti turint

suinteresuotumą pareikšti ieškinį. Iš tikrųjų Komisijos užduotis yra savo iniciatyva ir bendro intereso tikslais prižiūrėti, kaip valstybės narės taiko Bendrijos teisę, ir siekti galimo įsipareigojimų pagal šią teisę neįvykdymo pripažinimo, kad įsipareigojimų nevykdymas būtų nutrauktas (žr. 2001 m. vasario 1 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, C-333/99, Rink. p. I-1025, 23 punktą; 2005 m. birželio 2 d. Sprendimo *Komisija prieš Graikiją*, C-394/02, Rink. p. I-4713, 14 ir 15 punktus ir juose nurodytą Teisingumo Teismo praktiką bei 2005 m. gruodžio 8 d. Sprendimo *Komisija prieš Liuksemburgą*, C-33/04, Rink. p. I-10629, 65 punktą).

38 Be to, būtent Komisija turi įvertinti galimybę pateikti ieškinį prieš valstybę narę, nustatyti pastarosios pažeistas nuostatas ir pasirinkti, kada pradėti prieš ją nukreiptą procedūrą dėl įsipareigojimų neįvykdymo, o šį pasirinkimą lemiantys motyvai negali turėti poveikio ieškinio priimtinumui (žr. 1998 m. birželio 18 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-35/96, Rink. p. I-3851, 27 punktą ir minėto sprendimo *Komisija prieš Liuksemburgą* 66 punktas).

39 Šiuo atžvilgiu Teisingumo Teismas turi nagrinėti, ar prašomas pripažinti įsipareigojimų neįvykdymas egzistuoja ar ne, ir negali priimti sprendimo dėl Komisijos naudojimosi savo turima diskrecija (žr. 2002 m. birželio 13 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-474/99, Rink. p. I-5293, 25 punktą ir minėto sprendimo *Komisija prieš Liuksemburgą* 67 punktą).

40 Bet kuriuo atveju, net jei *a posteriori* įvertinus deginimo įrenginio trečios linijos poveikį aplinkai įsipareigojimai, kurių neįvykdymu kaltinama, buvo įvykdyti, reikia pripažinti, kad šis vertinimas nebuvo pradėtas iki pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino, t. y. dienos, iki kurios valstybėje narėje susiklosčiusi padėtis turi būti vertinama siekiant nustatyti, ar įsipareigojimai buvo įvykdyti (žr. 2005 m. liepos 14 d. Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-433/03, Rink. p. I-6985, 32 punktą).

41 Iš išdėstytų argumentų matyti, kad prieštaravimą dėl priimtinumo, paremtą Komisijos suinteresuotumo pareikšti ieškinį nebuvimu, reikia atmesti.

Dėl esmės

42 Pagrįsdama savo ieškinį, Komisija pateikia du kaltinimus.

Dėl pirmo kaltinimo, kad pažeistos Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalis ir 4 straipsnio 1 dalis

— Šalių argumentai

43 Komisijos nuomone, deginimo įrenginio trečia linija, priskiriama prie panaudojimo operacijoms Direktyvos 75/442 II priedo B dalies prasme skirtų įrenginių, kurių galingumas viršija 100 t per dieną, patenka į Direktyvos 85/337 I priedo 10 punkto taikymo sritį, todėl prieš suteikiant leidimą ją statyti jai reikėjo taikyti poveikio aplinkai vertinimo procedūrą. Komisija mano, kad projekto poveikio aplinkai vertinimas nebuvo atliktas tik todėl, kad pačios Italijos įstatymai nenumato tokio vertinimo taikymo atliekų panaudojimo įrenginiams, kuriems taikomos supaprastintos procedūros.

44 Komisija priduria, kad DPCM numatant, jog poveikio aplinkai vertinimo procedūra netaikoma visiems atliekų panaudojimo įrenginiams, kuriems leidimas išduodamas pagal supaprastintą procedūrą, pažeidžiami įsipareigojimai pagal Direktyvą 85/337.

45 Italijos Respublika nepripažįsta įsipareigojimų neįvykdymo, kuriuo ji kaltinama, ir ginasi argumentais, pateiktais byloje, kurioje priimtas 2006 m. lapkričio 23 d. Sprendimas *Komisija prieš Italiją* (C-486/04, Rink. p. I-11025).

46 Pirmiausia ji teigia, jog kadangi deginimo įrenginio trečia linija skirta atliekoms panaudoti ir jai taikomos įstatyminio dekreto 31 ir 33 straipsniuose, priimtuose perkeliant Direktyvos 75/442 11 straipsnį, įtvirtintos supaprastintos procedūros, jai netaikoma poveikio aplinkai vertinimo procedūra. Nustačiusi Direktyvos 85/337 ir Direktyvos 75/442 ryšį atliekų srityje naudojamų techninių sąvokų atžvilgiu ir remdamasi Direktyvos 85/337 I priedo 10 punkto bei II priedo 11 punkto b dalies tekstais, kuriuose nurodoma tik atliekų šalinimo sąvoka, Italijos Respublika mano, kad pastaroji direktyva netaikoma atliekų panaudojimo įrenginiams.

47 Italijos Respublika taip pat tvirtina, kad Direktyva 91/156 padarytų dalinių Direktyvos 75/442 pakeitimų tikslas – įtvirtinti bendrą terminiją bei suderintą atliekų apibrėžimą, siekiant suderinti skirtingas tiek nacionaliniu, tiek Bendrijos lygiu esančias atliekas reglamentuojančias nuostatas. Iš to išplaukia, kad kai Direktyvoje 97/11 minimas atliekų apibrėžimas, jame pavartoti žodžiai ir sąvokos yra perimtos iš šiame sektoriuje priimtų teisės aktų, t. y. iš Direktyvos 91/156.

48 Ši valstybė narė priduria, kad, kai atliekų panaudojimo srityje emisijos neviršija Bendrijos teisės aktais patvirtintų ribų, nebūtina atlikti vertinimo procedūros, jeigu pačiu atliekų panaudojimu siekiama apsaugoti aplinką.

49 2007 m. balandžio 7 d. pareiškime apie įstojimą į bylą Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė palaiko Italijos Respublikos pastabas dėl pirmo kaltinimo.

— Teisingumo Teismo vertinimas

50 Pirmiausia primintina, kad minėtame 2006 m. lapkričio 23 d. Sprendime *Komisija prieš Italiją* Teisingumo Teismas pripažino, jog Italijos Respublika, priėmusi DPCM 3 straipsnio 1 dalį, leidžiančią Direktyvos 85/337 I priede išvardytiems pavojingų ir nepavojingų atliekų panaudojimo projektams, kurių galingumas viršija 100 t per dieną ir kuriems taikoma supaprastinta procedūra Direktyvos 75/442 11 straipsnio prasme, netaikyti Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalyje ir 4 straipsnio 1 dalyje numatytos poveikio aplinkai vertinimo procedūros, neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 1, 2 ir 3 dalis.

51 Šiame kaltinime Komisijos nurodytas įsipareigojimų neįvykdymas yra tik nacionalinio teisės akto, kuris, kaip paaiškinta ankstesniame šio sprendimo punkte, jau buvo pripažintas pažeidžiančiu Bendrijos teisę, taikymo konkrečiu atveju padarinys.

52 Iš tiesų, šio teisės akto, pagal kurį nereikia taikyti poveikio aplinkai vertinimo procedūros atliekų panaudojimo įrenginiams, kuriems taikomos įstatyminio dekreto 31 ir 33 straipsniuose numatytos supaprastintos procedūros, taikymas atleidžia nuo deginimo įrenginio trečios linijos poveikio aplinkai vertinimo, nors ji priskiriama prie Direktyvos 85/337 I priedo 10 punkte išvardytų šalinimo įrenginių, skirtų nepavojingoms atliekoms deginti ar chemiškai apdoroti, kurių galingumas viršija 100 t per dieną. Todėl prieš suteikiant leidimą, deginimo įrenginio trečiajai linijai reikėjo taikyti poveikio aplinkai vertinimo procedūrą, nes I priede išvardyti projektai turi būti sistemingai vertinami pagal šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalį, 4 straipsnio 1 dalį ir 5–10 straipsnius (žr. minėto 2006 m. lapkričio 23 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją* 45 punktą).

53 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pripažinti, kad prieš išduodama statybos leidimą deginimo įrenginio trečios linijos projektui, šiam projektui netaikiusi Direktyvos 85/337 5–10 straipsniuose numatytos poveikio aplinkai vertinimo procedūros, Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 1 dalį.

Dėl antro kaltinimo, kad pažeista Direktyvos 2000/76 12 straipsnio 1 dalis

— Šalių argumentai

54 Komisija tvirtina, kad Italijos Respublika, viešai nepaskelbusi paraiškos leidimui eksploatuoti deginimo įrenginio trečią liniją gauti ir atitinkamo leidimo, pažeidė Direktyvos 2000/76 12 straipsnio nuostatas.

55 Ši valstybė narė ikiteisminėje procedūroje tvirtino, kad šiuo atveju 12 straipsnis netaikomas, nes paraiška gauti leidimą eksploatuoti minėtą trečią liniją nebuvo pateikta. Šios linijos atžvilgiu, laikantis įstatyminiu dekretu nustatytos procedūros, buvo tik pateiktas 2003 m. liepos 24 d. pranešimas apie jos paleidimą.

— Teisingumo Teismo vertinimas

56 Iš įstatyminio dekreto 33 straipsnio 1 dalies matyti, kad atliekų panaudojimo veiklą galima pradėti pasibaigus 90 dienų terminui nuo pranešimo apie šios veiklos pradžią pagal teritoriją kompetentingai provincijai. Pagal šio straipsnio 3 dalį per šį terminą atitinkamos provincijos institucijos savo iniciatyva patikrina, ar yra sąlygos, būtinos pradėti panaudojimą.

57 Šiuo atveju, taikant įstatyminiu dekretu nustatytą supaprastintą procedūrą, 2003 m. liepos 24 d. pranešta apie trečios deginimo įrenginio linijos veiklos pradžią. Po šio pranešimo buvo priimti du kompetentingų provincijos institucijų sprendimai: 2003 m. spalio 21 d. draudimas paleisti įrenginį, po to 2003 m. gruodžio 19 d. leidimas vykdyti planuojamą veiklą.

58 Iš Direktyvos 2000/76 12 straipsnio 1 dalies matyti, kad būtina sudaryti galimybę visuomenei jai prieinamose vietose pakankamai iš anksto susipažinti su paraiškomis dėl naujų leidimų, kad ji galėtų pareikšti savo pastabas prieš kompetentingai institucijai priimant sprendimą. Visuomenei reikia suteikti galimybę susipažinti ir su šiuo sprendimu, prie kurio pridedama bent jau leidimo kopija su visais vėlesniais pakeitimais.

59 Šios nuostatos tikslas, kaip matyti iš Direktyvos 2000/76 trisdešimt pirmos konstatuojamosios dalies, yra užtikrinti proceso skaidrumą, sudarant galimybes visuomenei dalyvauti priimant sprendimus dėl pateiktų paraiškų leidimams gauti.

60 Todėl reikia manyti, kad paraiškos naujam leidimui gauti sąvokai reikia suteikti tokią reikšmę, kad ji visiškai atitiktų Direktyvos 2000/76 12 straipsnio 1 dalimi siekiamą tikslą. Todėl šią sąvoką reikia suprasti *lato sensu*, kaip apimančią visas procedūras, prilyginamas leidimo išdavimui.

61 Šio sprendimo 56 punkte minėtą pranešimą apie veiklos pradžią, pateiktą dėl deginimo įrenginio trečios linijos, atsižvelgiant į jo požymius ir ypač į provincijos institucijoms tenkantį vaidmenį, reikia prilyginti paraiškai naujam leidimui gauti Direktyvos 2000/76 prasme.

62 Visuomenė turėjo turėti galimybę vienoje arba keliose jai prieinamose vietose susipažinti su šiuo pranešimu per terminą, leidžiantį kompetentingoms provincijos institucijoms pareikšti savo pastabas prieš pasibaigiant 90 dienų terminui, per kurį pastarosios turėjo patikrinti, ar įvykdytos panaudojimui pradėti reikalingos teisinės sąlygos. Tačiau neginčijama, kad pažeidžiant Direktyvos 2000/76 12 straipsnio 1 dalį nagrinėjamas pranešimas visiškai nebuvo pateiktas visuomenei.

63 Be to, skirtingi atitinkamos provincijos sprendimai dėl deginimo įrenginio trečios linijos, būtent šio sprendimo 57 punkte minėti draudimas paleisti įrenginį ir leidimas vykdyti planuojamą veiklą, nepaisant to paties straipsnio nurodymų, nebuvo pateikti visuomenei susipažinti.

64 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pripažinti, jog, nesuteikusi visuomenei galimybės vienoje arba keliose jai prieinamose vietose per pakankamai ilgą laiką iš anksto susipažinti su pranešimu apie deginimo įrenginio trečios linijos veiklos pradžią, kad prieš kompetentingai institucijai priimant sprendimą ji galėtų pareikšti savo pastabas, ir nesuteikusi visuomenei galimybės susipažinti su sprendimais, susijusiais su šiuo pranešimu, bei leidimo kopija, Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 2000/76 12 straipsnio 1 dalį.

Bylinėjimosi išlaidos

65 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Italijos Respublika pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

66 Pagal to paties reglamento 69 straipsnio 4 dalį Jungtinė Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

1. **Prieš išduodama statybos leidimą bendrovės *ASM Brescia SpA* deginimo įrenginio „trečios linijos“ projektui vykdyti netaikiusi 1985 m. birželio 27 d. Tarybos direktyvos 85/337/EEB dėl tam tikrų valstybės ir privačių projektų**

poveikio aplinkai vertinimo, iš dalies pakeistos 1997 m. kovo 3 d. Tarybos direktyva 97/11/EB, 5–10 straipsniuose numatytos poveikio aplinkai vertinimo procedūros, Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 1 dalį.

2. **Nesuteikusi visuomenei galimybės vienoje arba keliose jai prieinamose vietose per pakankamai ilgą laiką iš anksto susipažinti su pranešimu apie minėto deginimo įrenginio „trečios linijos“ veiklos pradžią, kad prieš kompetentingai institucijai priimant sprendimą būtų galima pareikšti savo pastabas, ir nesuteikusi visuomenei galimybės susipažinti su sprendimais, susijusiais su šiuo pranešimu, bei leidimo kopija, Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 2000 m. gruodžio 4 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/76/EB dėl atliekų deginimo 12 straipsnio 1 dalį.**

3. **Italijos Respublika padengia bylinėjimosi išlaidas.**

4. **Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.